

Framförallt är min nya roman ”Vänner för livet” en kärlekshistoria. Sådana sägs det ju finnas ett par av i litteraturen sedan tidigare. Men liksom i verkliga livet är naturligtvis varje kärlekshistoria unik. Min handlar om att vara ensam. Att vara bättre på att vara ensam än de flesta. Och sedan trilla in i någon som är ännu bättre på det än man själv. Hitta någon som det känns självklart att vara ensam tillsammans med.

Växelvis berättar jag om Sophie och Erik, från barndomen och framåt. Två människor med väldigt olika bakgrund men med det gemensamt att de hör till den ras som har svårt för social kontroll och artificiella gemenskaper. Kanske är de både för gammaldags och för moderna för vår tid och vår kulturs allt snävare ramar för hur man ”bör” leva för att bli socialt accepterad. Skulle jag till exempel fråga Erik och Sophie vad de tycker om Facebook skulle de inte veta vad jag pratar om.

Sophie och Erik är nog den sortens förvuxna barn som vill leva och tänka självständigt. Och som kanske levt och tänkt lite för självständigt för sitt eget bästa ända sedan de var små. ”Vänner för livet” handlar därför mycket om konsekvenserna av denna tjuriga självständighetssträvan och krånglighet.

Skulle jag fråga Sophie vad hon tycker om Champagne och hästkapplöpningar, då skulle hon rysa och förklara att det är något hon flytt från under hela sitt liv. Skulle jag fråga Erik vad han tycker om Eddie Meduza skulle han förklara att han i honom alltid sett en vemodigt trygg förebild. Eftersom Eddie stod utanför även de som förenades genom att stå utanför.

Erik och Sophie är med andra ord två eleganter från vidderna, för att låna en titel av Eddie. Självklart älskar jag Erik och Sophie. Hoppas ni gör det också och att ni förstår deras förhållningssätt till världen.

Tjing.

/Per H